

Om Mani Padme Hum #29

Wees eens 'n beetje wijzer.

16 januari 1988 PM in het Gautama de Boeddha auditorium.

Vraag1

Geliefde meester,

Ik ben een Duitse kerel van vierentwintig jaar en nadat ik een Primal groep heb gedaan weet ik verdraaid goed dat ik geen andere vader of moeder wens te accepteren dan mezelf.

Ik houd wel heel erg van uw leer, uw vernietiging van mijn oude conditionering maar waarom zou ik mijn naam veranderen, een sannyasin zijn en een meester accepteren die zegt dat er geen behoefte is aan enige autoriteit?

Peter Heidegger, de vraag die je gesteld heb is enorm interessant. Zelfs als je niet gezegd had dat je een Duitser was, zou de vraag het hebben onthuld – de vraag is authentiek Duits! Ik ga hem analyseren, want dat is de enige manier waarop een Duitser het kan begrijpen.

Je hebt slechts één Primal groep gedaan en je hebt conclusies getrokken voor je hele leven. Zie je de stommititeit hiervan in? Zie je het ongeduld van het tot conclusies komen na een kleine Primal groep – die slechts een catharsis groep is, het is geen meditatie. Het is zelfs niet eens het begin van meditatie. Het is enkel de grond klaarmaken, het onkruid en de graswortels weghalen voordat het zaad geplant kan worden.

Gewoon deze kleine groep en jij hebt je conclusie klaar, verstrekkend, zonder bewust te zijn van wat je vraagt. Je kent zelfs de betekenis van de woorden niet die je gebruikt.

Je zegt, “Nadat ik een Primal groep heb gedaan weet ik heel goed dat ik geen enkele vader of moeder wens te accepteren dan mezelf.” Zie je de implicatie hiervan? Primal Therapie, en ook andere therapieën, wens je te bevrijden van de fixaties uit je kindertijd. Je bent opgevoed door een man en een vrouw; natuurlijk ben je gefixeerd op je vader, je moeder en deze fixaties hebben effect op je hele leven, je hele levensstijl. En omdat je vader niet eeuwig blijft leven, bevind jij je in grote moeilijkheden: wat zul je zonder vader doen? Wat zul je doen zonder moeder? Je bent zo afhankelijk in je psychologie.

Het is vanwege deze afhankelijkheid dat “God de Vader” werd gecreëerd, dat er “moedergodinnen” zijn. Ze zijn niet uit de lucht komen vallen; ze zijn de projecties van je psychologie. Je hebt hen nodig. Ze zijn enorme vertroosting: jouw vader kan sterven, misschien je verlaten, maar de grote vader in de lucht gaat je voor eeuwig beschermen.

Zelfs Jezus, een man die de grootste bende criminelen in de wereld heeft gecreëerd, had een enorme vaderfixatie. Al zijn gebeden, handen geheven naar de lucht, zijn gewoon dwaas, want in de lucht is er niemand om je gebeden te beantwoorden. En hij was zo gefixeerd dat hij zijn vader Jozef ontkende; hij beledigde zijn moeder Maria. Een klein incident zal het je uitleggen....

Hij predikte op zijn gebruikelijke manier in het openbaar, waar je altijd een paar zwervers vindt die niets te doen hebben, een paar kwajongens, een kleine menigte. En toen iemand uit de menigte riep, “Jezus, je moeder wacht daar achteraan in de menigte. Ze heeft je vele dagen niet gezien. Ze wil je graag ontmoeten.”

En de manier waarop Jezus zijn moeder behandelde is zo lelijk dat dit incident genoeg zou zijn om deze man voorgoed te veroordelen. Hij zei, “Zeg deze vrouw dat mijn vader boven de wolken in de hemel is. Hier op aarde is er niemand mijn moeder en is er niemand hier mijn vader.”

Een arme vrouw... maar waar komt deze belediging vandaan? Een intense fixatie op een eeuwige vader, dat “Ik ben de eniggeboren zoon van God,” geeft hem dit stomme denkbeeld om een arme vrouw te beledigen die gewoon gekomen is om haar zoon te zien. Ze had hem vele dagen niet gezien. Maar hij stond niet toe dat ze dichterbij kwam, en hij ging ook niet bij de menigte weg om haar te ontmoeten. Hij riep gewoon deze woorden; dat was de hele conversatie. En Maria ging in tranen terug naar huis.

De implicaties van deze fixaties hebben veel dimensies. Mensen noemen hun taal de “moedertaal,” hun land “moederland.” uitgezonderd Duitsland – Duitsland staat apart door hun land “vaderland” te noemen. Dat toont een meer mannelijk chauvinistisch idee.

Maar waarom noemen mensen hun taal moedertaal? Ik hoorde een man me uitleggen dat de reden waarom de taal moedertaal genoemd wordt, is omdat het kind nooit de vader hoort; het is altijd de moeder die spreekt. Op het moment dat de vader thuiskomt zwijgt hij; dan is de hele conversatie een monoloog. Misschien dat dit de reden is.

Maar diep van binnen willen we omgeven zijn door “moeder aarde”, als onze voeding. We worden zo intens getroost door het denkbeeld dat de lucht onze vader is en de aarde onze moeder, en we voelen ons zo perfect beschermd tussen deze beide.

Alle therapieën zullen deze fixaties vernietigen, want deze fixaties zijn de wortels van andere stomme ideologieën waaraan jij je vastklampt; de natie van het vaderland, de natie van het moederland, jouw superioriteit.

Ik heb eens gehoord van twee generaals, een Duitser en een Engelsman, die met elkaar spraken na de tweede wereldoorlog over wat er gebeurd was. De Duitser zei, “We hadden alle macht in de wereld, meer dan welk land ook. We bleven vijf jaar lang voortdurend winnen. Dan plotseling stort alles in. Wat ging er verkeerd? Wat maakte jullie tot overwinnaar?”

De Engelsman lachte. Hij zei, “Je begrijpt het niet. Het is niet alleen macht die alles beslist, het is de zegen van God. Voor elke aanval, waren onze legers gewend te bidden. Zonder gebed, vielen we nooit aan; dat is de reden van onze overwinning.”

De Duitser zei, “Maar dat deden wij ook, wij baden ook voor elke onderneming van het leger, dus dat kan de reden niet zijn.”

De Engelse generaal drong aan: “Dit is de reden. In welke taal baden jullie?”

De Duitser zei, “Vanzelfsprekend baden wij in het Duits.” En de Engelse generaal zei, “Wie heeft er ooit van gehoord dat God Duits verstaat?”

Deze stomme denkbeelden gelden overal in de wereld. In India denken mensen dat het Sanskriet de enige taal is die God verstaat. Vandaar dat hij de Veda's in het Sanskriet heeft geschreven, want dat is de enige taal die hij kan schrijven. Maar hetzelfde soort idee gaf Mozes aan de Joden: “Jullie zijn het uitverkoren volk van God, en je geschrift is het heilige boek. Het is door God zelf geschreven.” Uit zichzelf verstaat hij slechts één taal, Hebreeuws. En je kunt het overal in de wereld navragen; iedereen heeft dit idee.

Er is geen God, en er is niemand die begrijpt waar je het over hebt. Maar het geeft je zeker een troost– in depressie, als je lijdt, in ellende, gewoon je hart uitstorten en tegen God bidden brengt natuurlijk vrede. Het is van hetzelfde goedge als waar dromen van gemaakt zijn, het stelt niets voor. Maar de mens heeft met dromen geleefd, met hoop, met verbeelding. Als God het vandaag niet heeft gehoord zal hij het morgen wel horen.

Voor het eerst in de geschiedenis zijn alle therapieën op het denkbeeld gekomen dat de psychologische problemen van de mens geworteld zijn in zijn fixatie op de moeder, op de vader. Deze fixatie moet compleet te niet gedaan worden; hiermee zullen je goden, je moeder godinnen ook verdwijnen. Hiermee zullen vele ficties, gebeden, veel hoop, vele dromen verdwijnen. Je zult frisser zijn, meer onbelast, meer helder, meer ontvankelijk.

Maar jij bent tot een verkeerde conclusie gekomen. Je zegt, “Ik heb de Primal groep gedaan. Ik weet verdraaid goed dat ik niet enige andere vader wens te accepteren.” De Primal groep heeft je niet gezegd dat je een andere vader zou moeten accepteren. Dat is wat religies hebben gedaan – in de plaats van een Hindoe god accepteer je een Christelijke God. Dat is je vader verruilen, je fixatie.

Ik was in het verre Centraal India, bij een Aboriginal stam. Een van mijn bevriende professoren ging vaak daarheen; hij was antropoloog en hij bestudeerde de Aboriginals, hun beschaving, hun

gebruiken. En hij vertelde mij, “De plek is zo mooi in het diepe oerwoud, zo maagdelijk.” Hij liet me een paar foto’s zien van een spelonk die mijlenlang ondergronds doorgaat, en waar een kleine rivier doorheen stroomt. Hij was door de hele grot gegaan met toortsen om foto’s te nemen, ik raakte geïnteresseerd en ging erheen.

De eerste nacht rustten we uit, en na de nacht, in de ochtend, gingen we die enorm mooie grot verkennen. Maar ’s nachts gebeurde er iets dat ik je wil vertellen. Een missionaris was naar het dorp gekomen, en het hele dorp verzamelde zich op de open plek te midden van hun kleine hutten, gewoon een beetje ruimte voor bijeenkomsten. Ze waren allemaal gekomen. Ze waren zo erg geïnteresseerd in wat de missionaris zou gaan vertellen.

De missionaris zei tegen hen, “Jullie zijn ongelukkig en lijden omdat jullie niet de ware god gevonden hebben.”

Een van de ouderen van de stam vroeg, “Hoe vinden we de juiste god?”

Hij zei, “Ik zal jullie de weg wijzen.” Maar hij bleef voortdurend naar mij kijken, hoewel ik achter de menigte zat. Zonder iets te verstoren wilde ik zien wat hij probeerde te doen. En hij was bang, want hij kon mij en mijn vriend en de wagen achteraan zien.

Maar hij ging toch door; hij haalde twee beeldjes uit zijn reistas. Een was van Rama, die door de Aboriginals van centraal India als god wordt vereerd, en een van Jezus Christus. En hij had een emmer vol water en hij zei, “Je kunt nu zelf zien hoe je de juiste god moet vinden. Je kunt jullie god, Rama, zien en mijn god, Jezus Christus. Nu zal ik hen in de emmer doen en je zult het zien: Wie verdrinkt is de verkeerde, wie blijft drijven is de ware.”

Ze waren gelijk beschilderd, maar het beeld van Rama was van koper en het beeld van Jezus was van zacht hout, erg lichtgewicht hout. Natuurlijk was Jezus de overwinnaar... en al de Aboriginals keken elkaar aan. Ze zeiden, “Nu kan het niet anders. We moeten veranderen. We hebben een kerel vereerd die zichzelf niet kan redden. Hoe kan hij ons redden?”

Op dat moment dacht ik, “Nu is het genoeg geweest.” Ik ging de menigte in en zei tegen de missionaris, “Voordat er iets anders gebeurt wil ik de mensen een paar vragen stellen.”

Hij zei, “Ik heb geen bezwaar.”

Ik vroeg de menigte, “Hebben jullie ooit, in de hele geschiedenis van je ras, van zoiets als een watertest gehoord?”

Ze zeiden, “We hebben daar nooit van gehoord; we hebben alleen van een vuurtest gehoord.” De missionaris werd bang...

Ik zei, “Maak een vreugdevuur hier en dan zullen we zien wie de juiste god is.”

En ze sprongen rond en genoten van het idee, dat, “Op de eerste plaats gebruikt die idioot een verkeerde methode. ‘Watertest’! Wie heeft er ooit van zoiets gehoord? Een vuurtest is een welbekend iets.”

Het vuur werd klaargemaakt en ik zei tegen de mensen, “Laat de missionaris niet ontsnappen; hij zal het proberen.” Dus vier of vijf jonge mannen omringden de missionaris en ik zei, “Dit is je plicht, want na de test met de goden zullen we de missionaris testen!”

De goden werden getest en natuurlijk verbrandde Jezus onmiddellijk. Rama kwam eruit zonder enig probleem. Ik vroeg de menigte, “Wat willen jullie nu? Zullen we de missionaris ook testen?”

Ze zeiden, “Dat is wat we moeten doen, want hij probeerde ons te bedriegen.” En de missionaris was bijna in tranen, nerveus, bevend zei hij, “Jij bent een ontwikkeld man – maak me niet dood! Ik heb niets met Jezus Christus te maken, ik ben gewoon een missionaris; ik krijg er gewoon een salaris voor.” Ik zei tegen de mensen, “Laat die arme kerel maar gaan...”

Wie zegt dat je je vader of moeder moet veranderen? Alle religies hebben dat gedaan, met als argument --“Onze god is beter, superieur, machtiger dan jouw god.” Dat is het hele denkbeeld van bekering.

Er zijn slechts twee religies geweest, Jodendom en Hindoeïsme, die niet bekeren. Maar niet om de juiste redenen – ze bekeren niemand omdat iemand die niet als Jood geboren is een inferieur wezen is; iemand die niet als Hindoe geboren is kan niet tot Hindoeïsme bekeerd worden want door

bekering kun je hem niet zuiveren. Hij moet door een heel proces gaan van zichzelf disciplineren heen zodat hij in het volgend leven als Hindoe geboren wordt; bekering nu is niet mogelijk. Het is een lang proces van transformatie.

Maar dit zijn de oudste religies van de wereld, Jodendom en Hindoeïsme, en ze kwamen nooit in conflict want ze waren in verschillende delen van de wereld. Nieuwe religies hingen vanuit noodzaak wel af van bekering. Waar konden ze anders Christenen vandaan krijgen, als je niet bekeert? Waar krijg je nieuwe bekeerlingen anders vandaan dan van de oude religies? Dat maakt de Christen het meest fanatiek, het meest fundamenteel, het meest fascistisch, want hij moet erg agressief zijn in zijn poging om mensen tot het Christendom te bekeren. En ze zijn erin geslaagd; bijna de helft van de mensheid is Christen.

Waar zijn deze christenen vandaan gekomen? Ze zijn van de oudere religies gekomen die niet bekeren. Maar het hele spel is de politiek van het aantal. Hoe meer mensen je onder je vleugels hebt, des te machtiger ben je. Er is geen andere priester in de wereld behalve de Katholieke paus die ook een soeverein koning is van een onafhankelijk land, het Vaticaan. Hij heeft duidelijk het grootste aantal mensen in de wereld: als Katholieken zijn zij zijn macht.

Deze mensen hebben getracht je te veranderen, maar de nieuwe therapieën proberen niet je vader fixatie te veranderen in een andere fixatie. Therapieën proberen je te helpen het hele idee van vader of moeder te laten vallen. Wees een individu, zonder enige gehechtheid, vrij, authentiek en oprecht. Maar in plaats daarvan zeg jij, "Ik wens geen andere vader of moeder te accepteren dan mijzelf." Dus jij gaat je eigen vader zijn? Je gaat je eigen moeder zijn. Je zult enorm in verwardheid geraken! Ik kan me niet voorstellen hoe jij je leven gaat regelen. Van binnen zal er een conflict heersen; je vader en moeder zullen er steeds vechten. Je zult een nerveus wrak worden.

Je hebt groot inzicht van je Primal therapie gekregen! Tenminste de vader was ver weg in de lucht. Nu zit hij binnenin je; het gevaar is zelfs dichterbij gekomen. En niet alleen de vader – de moeder is er ook! Wees een beetje wijzer.

En dan zeg je, "Ik houd van Uw leer." Heb je ooit bedacht wat mijn leer is? De vraag ervan te houden of niet kan niet opkomen – er is helemaal geen leer! Noch is er een leer noch een leraar. Ik predik niet een bepaalde leerstelling tegen je, een soort systeem van geloof, een filosofie of theologie. Ik ben geen leraar en ik heb geen leer, want ik heb geen enkel geloof: geen God, geen hemel, geen hel. Enkel dit universum, wat geen geloof is – wat jouw ervaring is, mijn ervaring, ieders ervaring. Dus vergeet dit verkeerde denkebeeld dat je van mijn leer houdt. Er bestaat niet zoiets.

En dan ga je nog steeds dommer verder; "Uw vernietiging van mijn oude conditioneringen, heel erg." Je houdt heel veel van mijn vernietiging van je oude conditioneringen – en je bent nog steeds een "Duitse kerel!" Jouw Duitser zijn is eenvoudig een conditionering. Als je me hebt begrepen dan kun je geen deel zijn van enige natie en je kunt geen deel zijn van enig geloof en je kunt geen deel zijn van enig soort dogmatisch filosofisch systeem. Je kunt slechts een stil menselijk wezen zijn in harmonie met het universum.

En je gaat door met grote dingen te zeggen: "Maar waarom zou ik mijn naam veranderen?" Waarom niet? Het zal je helpen te vergeten dat je een Duitser bent; daarom. De naamsverandering betekent eenvoudig dat je de hele oude persoonlijkheid laat vallen die met de oude naam werd aangeduid, dat je opnieuw begint met een nieuwe naam. Het is symbolisch. Je werd niet met een naam geboren. De naam werd je door je vader, door je moeder, door jouw mensen gegeven. Nu heb je alle conditioneringen laten vallen, waarom niet de naam laten vallen die deze conditioneringen je hebben gegeven.?

Je kunt je naam zelf kiezen; het is altijd goed. Het is niet noodzakelijk dat een naam iets betekent, het is enkel symbolisch zodat je herkend kunt worden in de menigte en eventueel geroepen. Je kunt je naam zelf verzinnen, maar veranderen moet je hem! Je nadruk op het niet veranderen toont je innerlijk: "Aan de oppervlakte speel je het spel dat ik heb alle conditioneringen laten vallen." En je bent niet eens bereid om van een nepnaam afstand te doen.

Ik heb geen belang bij het veranderen van je naam. Het is enkel uit compassie dat ik zeg, "Begin een nieuw leven met een nieuw symbool, zodat je een onderbreking hebt ten aanzien van je verleden." En dan, "Waarom zou ik mijn naam veranderen, een sannyasin zijn..." Begrijp je de betekenis van sannyasin? Het betekent eenvoudig een zoeker naar waarheid.

Wens je geen zoeker naar waarheid te zijn?

Wat voor de drommel doe je dan hier?

En verder, "Waarom zou ik mijn naam veranderen, een sannyasin zijn en een meester accepteren die zegt dat er geen reden is voor enige vorm van autoriteit?"

Twee dingen: ten eerste, de meester accepteert de discipel, niet andersom. Dus daar hoeft je geen zorgen over te maken. De discipel moet wachten op dat gelukzalige moment waarop hij geaccepteerd kan worden. Wie heeft je het idee gegeven dat het in jouw handen is een meester te accepteren of niet?

Ik zal je een klein verhaal vertellen over Junnaid, een Soefi mysticus, die zijn discipelen regelmatig vertelde dat "Ik had zo'n mooie meester dat er geen manier voor mij is om zijn schoonheid, zijn gratie uit te leggen. Maar ik zal een paar verhalen vertellen die tussen mij en mijn meester plaatsvonden."

En hij noemde nooit de naam van de meester; dat was respectloos. Dus niemand weet wie de meester van Junnaid was, want Junnaid noemde nooit zijn naam. Hij noemde hem altijd gewoon "mijn meester."

Hij werd keer op keer gevraagd: Vertel alstublieft zijn naam." Hij zei, "Hoe kan ik zijn naam zeggen? Dat zal tegen mijn dankbaarheid ingaan, tegen mijn respect, tegen mijn liefde. Vraag niet zijn naam. Gewoon het woord 'meester' is genoeg.

"Ik woonde bij mijn meester," zei hij dan, "gedurende twaalf jaren. Toen ik binnenkwam in het paleis waar hij woonde, gebaarde hij eenvoudig met zijn hand, me aanduidend, 'Ga zitten.' En gedurende drie jaar daarna keek hij zelfs niet naar mij. Elke dag ging ik er 's ochtends naar toe, en zat aan zijn zijde. En andere discipelen kwamen dan – hun kwesties, hun problemen, hun moeilijkheden op het pad, hun ervaringen, realisaties. En in de avond ging ik weg.

"Na drie jaar keek hij voor het eerst naar mij. En die blik alleen al ging als een pijl mijn hart in. Op dat ogenblik wist ik dat ik geaccepteerd was. Het duurde drie jaar van wachten, maar ik was vastbesloten; zelfs als ik mijn hele leven moet wachten, dan blijf ik wachten. Want ik heb elke dag steeds meer gratie gezien, steeds meer de schoonheid van de meester, steeds meer zijn tegenwoordigheid gevoeld. Ik was al vergeten hoeveel dagen er voorbijgegaan waren. Toen hij naar me keek toen herinnerde ik het mij: ik had drie jaar gewacht.

"En toen keek hij weer drie jaar nooit meer naar mij. Na zes jaar van wachten, glimlachte hij naar me. En in zijn glimlach wist ik dat ik omhelsd was, hij had me in zijn hart gesloten. De eerste keer dat hij keek wist ik dat hij mijn hart had bereikt; na zes jaar wist ik dat hij mij in zijn eigen hart had gesloten. En met geen enkel woord!

"Nog drie jaar gingen voorbij en toen omarmde hij mij, kuste mijn voorhoofd en zei me, 'Junnaid, nu ben je bereid. Je kunt gaan.'

"Geen enkel woord van onderricht, maar de inwijding vond plaats door een enkele blik, en een intenser mysterie opende zich gewoon door een glimlach. Een omarming van de meester werd het certificaat, en hij heeft me in de wereld gestuurd om onderricht te geven. Hij heeft geen enkel woord tegen me gesproken hoe te onderrichten. Dus wat hij gewoon was te doen, dat doe ik."

Dit was het hele leven van Junnaid, en hij transformeerde honderden mensen. En alles wat hij wist was: Ga zitten – eerst, een gebaar. Dan na drie jaar van wachten wordt het een groeiende intensiteit; wachten wordt bijna je hele leven. En dan, plotseling kijkt hij naar je en je hele leven wordt gevuld met een nieuw licht. Je bent gebaad, je bent gezuiverd. Je hebt de test doorstaan; je bent geaccepteerd.

En Junnaid ging door met hetzelfde te doen, want hij zei, "Dit is alles wat ik van mijn meester geleerd heb." En hij creëerde grote mensen. De grootste van hen was al-Hillaj Mansoor, van dezelfde categorie als Gautama Boeddha of Chuang Tzu of Basho of Bodhidharma.

Maar hij heeft niets te zeggen. Hij heeft iets over te dragen – woorden zijn niet nodig.

De zoeker naar waarheid moet zijn geloofwaardigheid tonen, zijn vermogen om te wachten, zijn vermogen om geduldig te zijn, want de reis is lang en het pad is erg smal. Een meester accepteert een discipel alleen als hij de oprechtheid van het hart kan zien, het risico, het gevaar van het alleen zijn in te gaan... als de meester overtuigd is dat de persoon tot dit alles in staat is, wordt hij als discipel aanvaard.

Je hoeft je geen zorgen te maken: het is niet zo makkelijk om door een meester geaccepteerd te worden. En als je geen sannyasin wilt zijn... misschien dacht je dat sannyas ook een soort religie is; misschien is dit ook een nieuwe beweging, die mensen werft. Dat is niet zo. Als je de waarheid zoekt of je het weet of niet, ben je een sannyasin. Als je bereid bent al je conditioneringen te laten vallen, ben je een sannyasin. Als je mediteert en je bewustzijn verhoogt zich tot het hoogste potentieel, ben je een sannyasin. Het maakt niet uit of je de betekenis van het woord sannyas kent of niet.

De oude betekenis van het woord was, iemand die de wereld verlaat op zoek naar de waarheid. Mijn eigen betekenis is, iemand die in de wereld leeft en toch doorgaat met het zoeken naar waarheid.

Want waar kun je naar toe gaan? De wereld is overal.

Ik kan niet begrijpen waar die mensen heengingen, om de wereld te verlaten. Naar de Himalaya? Dat is ook deel van de wereld, deel van de geografie. Waar gaan deze mensen een plaats vinden buiten de wereld?

Er is niets buiten de wereld. Alles is in de wereld, en er is geen manier om er uit te komen. De enige manier is om in jezelf te gaan, en dan ben je er uit. Als de wereld niet binnen in je is – geen verlangen, geen wensen, geen behoefte aan macht – als al die nonsens uit je innerlijk verdwenen is en er is ultieme zuivere leegte, dan ben je uit de wereld. Dat is de enige plaats die niet in de wereld is.

Maar voor zo ver het je lichaam betreft zal het in de wereld zijn. Ik heb me altijd afgevraagd waar die mensen naar toe gingen. Waar ze ook heengaan, ze zullen een soort wereld vinden.

Een oude meester lag op sterven en hij riep zijn opvolger: "Mijn laatste boodschap aan jou is, laat nooit, nooit een kat toe in je huis."

De opvolger zei, "Mijn god, wat heeft dat te maken met het zoeken naar waarheid? En nu moet ik voortdurend op mijn hoede zijn dat geen kat het huis binnenkomt. Wat is dat voor iets om na te laten en dan dood te gaan? Nu kan ik niet eens vragen, "Wat bedoelt u?"

Maar een oude man die er was zei, "Maak je geen zorgen, ik ken het hele verhaal. Ik zal je vertellen wat het betekent. Ik heb hem heel veel jaren gekend..."

Toen hij een sannyasin geworden was, verliet hij de wereld en trok naar het woud. Maar je hebt voedsel nodig, je hebt melk nodig, je hebt kleding nodig, je hebt een soort onderdak nodig. Maar hij had alles achtergelaten, volgens de oude formule; hij had slechts twee stel India stijl ondergoed meegebracht. Ik benadruk het woord 'India stijl' want dat soort bestaat nergens anders in de wereld. Het is slechts een stuk katoen, lang genoeg om het rond je heen te wikkelen. Je bent in het Westen bekend met mini ondergoed, wat veel laat zien en weinig verbergt – dat is door Indiase sannyasins eeuwenlang gedaan. Het is niets nieuws.

Dus, twee stuks van dit ondergoed nam hij mee, en vertrok. Maar er kwamen moeilijkheden. Hij slaagde erin een kleine hut van bamboe en gras te maken, maar deze twee stuks ondergoed gaven de problemen want de ratten kwamen en aten het ondergoed. Hij zat in grote moeilijkheid. Keer op keer moest hij naar het dorp om nieuw ondergoed te vragen.

Uiteindelijk werd het dorp het zat. Ze zeiden, “Je hebt de wereld verlaten. Als je had gezegd dat je steeds weer om nieuw ondergoed zou komen, zouden we je hebben tegengehouden: ga niet weg. Wat heeft het voor zin? Je had alles, nu ben je een kweuling.”

Hij zei, “Wat kan ik doen? Er zijn zoveel ratten.” De mensen raadden hem aan, “Doe dan één ding. We zullen je een kat geven.”

Hij zei, “Wat zal de kat dan doen?”

De mensen wezen hem erop, “De kat zal de ratten doden en je ondergoed beschermen.” Het was volkomen logisch. Dus hij nam een kat mee. Maar nu was er een nieuw probleem: de kat heeft melk nodig, de kat heeft voedsel nodig. Ze ruimde zeker alle ratten op, maar nu moest hij naar het dorp om melk te vragen voor de kat.

De mensen zeiden, “Je bent een constante ergernis. We dachten dat we nu van je af waren. We hebben je de kat gegeven, en nu kom je weer om melk. In plaats van je iedere dag melk te geven, zullen we je een koe geven. Je neemt de koe mee als een contributie van het hele dorp. Maar kwel ons nu verder niet meer. Deze koe zal op vele manieren helpen. Ze zal genoeg melk geven voor de kat en genoeg melk voor jou. Dus hoef je ook niet voor je voedsel te komen.”

Hij zei, “Dat is een goed idee,” en nam de koe mee. Nieuwe problemen.... Iedere oplossing brengt nieuwe problemen.

Dus zij die werkelijk mensen met begrip zijn lossen nooit iets op. Kijk naar mij. Ik heb nooit iets opgelost. Ik heb geen enkel probleem. Gewoon... ik zag de dingen helder in, dat op het moment je een oplossing vindt, er een probleem komt

Nu heeft de koe gras nodig. Waar moet je elke dag zoveel gras vandaan halen? Ten slotte moest hij weer naar het dorp toe. Hij zei, “Jullie geven me oplossingen en die creëren nieuwe problemen! Nu moet ik in het hele woud naar gras zoeken. Ik ben een sannyasin geworden om te mediteren, maar sinds ik een sannyasin ben – ratten, kat, koe, gras... Ik had zelfs nooit zoveel zaken om te regelen toen ik in de wereld was. Toon me nu een manier...”

Ze zeiden, “Maak je geen zorgen, elk probleem heeft een oplossing. Er is een weduwe in het dorp. Ze is erg arm. En zij zal, hopen we, met je mee willen gaan en bij je wonen. Ze kan voor de koe zorgen, en wij zullen komen om de grond klaar te maken zodat je gras kunt laten groeien. Je kunt ook wat tarwe verbouwen. En soms als je misschien ziek zou zijn, soms als je misschien eens niet zo goed voelt... zal die vrouw ook voor jou zorgen.”

Hij zei, “Mijn god, het schijnt dat het hele gebeuren is... dat is waaraan ik in het begin was ontsnapt! Een huis, een vrouw, een koe... Ik had al deze dingen. Alles is langs de achterdeur weer aan het terugkomen.

Maar er was geen ander alternatief, dus nam hij de weduwe mee. En gedurende vele dagen was hij bezig geweest met zulke gecompliceerde problemen dat hij niet aan vrouwen had gedacht. Maar nu zag hij de weduwe – ze was werkelijk mooi. Diep vanbinnen begonnen dromen op te komen – “Dit is geweldig. Samen alleen in het woud...”

En wat moest gebeuren, gebeurde. Dan kinderen, dan zoeken naar een school....

De oude man legde de jonge opvolger uit, “Dat is het waarom jouw meester tenslotte je zei nooit een kat in huis toe te staan. Want het was de kat die zijn hele leven vernietigde.”

Maar waar kun je heengaan? Ik denk niet dat er waar dan ook een plek is waar je niet de noodzakelijke dingen behoeft. En deze essentiële dingen zullen je steeds weer terugbrengen. In plaats van een sannyasin te worden, zul je een bedelaar worden. In de plaats van creatief te worden zul je een last worden voor de maatschappij.

Dat is in het Oosten gebeurd, in zo'n mate dat in Thailand de proportie gegroeid is dat één op elke vier mannen een monnik is die afstand van de wereld heeft gedaan. Thailand is een arm land. Het kan niet zoveel mensen aan die niets doen behalve altijd om kleren, voedsel, melk en medicijnen vragen. Ten slotte, net een paar jaar geleden, heeft de regering van Thailand een wet aangenomen dat iemand zich niet uit de wereld kan terugtrekken tenzij hij de goedkeuring van de regering heeft.

Dit is de vreemdste wet die je in een land kunt hebben. Maar ook in een ander land zal de situatie hetzelfde zijn. Er is een grens – hoe lang kun je die mensen tolereren niets te doen, die wel bereid zijn om alles te vragen?

De oude sannyasin, de oude opvatting van een sannyasin, is fundamenteel verkeerd. Ik leer je niet de wereld te verlaten, ik leer je om in de wereld te leven maar niet de wereld in jou te laten leven. Wees een lotus blad in het water – maar het water kan het niet raken. Dat is de enige mogelijkheid, als we willen dat de hele wereld iets van meditatie proeft; anders ... de oude sannyasin kan niet overleven. En het is zinloos, want het maakt je afhankelijk van de mensen. Je was onafhankelijk, je had je eigen tijd; je werkte een aantal uren en dan had je jouw eigen tijd. Maar deze arme mensen die de wereld vaarwelzegden, hun hele tijd wordt verspild met het vragen naar kleine dingen, afgewezen worden, beledigd worden, te horen krijgen, "Ga weg, ga ergens anders heen." Die mensen waren op zoek naar waardigheid, maar wat ze gevonden hebben is onwaardigheid.

En het tweede is: je begrijpt niet – misschien begrijpen miljoenen mensen op de wereld het niet – het verschil tussen autoriteit en autoritair zijn. Ze komen beiden van dezelfde wortel; in woordenboeken hebben ze dezelfde betekenis. Maar als ervaring zijn ze niet enkel verschillend maar diametraal tegenovergesteld. Een Adolf Hitler is autoritair, maar hij is geen autoriteit. Autoritair zijn betekent dat hij de macht heeft om te domineren. Hij heeft macht om je te bevelen, je te commanderen.

Autoriteit betekent gewoon dat het uit je eigen ervaring is wat je ook zegt. Je bent niet afhankelijk van enige andere bron. Je bent niet de Bijbel, of de Gita of de Koran aan het citeren. Je zegt wat je hebt ervaren binnenin je eigen zelf. Dit geeft je een intense autoriteit.

Maar het is niet dezelfde autoriteit die een bevelhebber heeft in het leger, of de politicus heeft in het land. Het is niet macht over anderen, het is gewoon een ervaring die zich voordeed, met absolute helderheid, zonder enige aarzeling, zonder enige twijfel. Het is je eigen ervaring. Je bent niet afhankelijk van enig geschrift. Dus zijn dit twee totaal verschillende dingen.

Jezus is autoritair want zijn autoriteit is ontleend aan God die hij claimt als zijn vader. De bron van autoriteit is de vader. Mozes is autoritair; zo ook Mohammed, ook Krishna, ook Rama, want zij ontleen hun autoriteit aan andere bronnen. Als deze bronnen van buiten fictief blijken te zijn – wat ze zijn – dan is de hele autoriteit van Jezus en Mohammed en Krishna weggevallen, ingestort. Als blijkt dat hun God niet bestaat, dan hebben zij geen enkele autoriteit.

Maar mijn autoriteit kan niet instorten, want ze is niet afhankelijk van iemand anders. Zelfs mijn dood kan haar niet vernietigen – het is mijn eigen ervaring. Enkel autoriteit maakt de meester. En alleen van een man met zijn eigen ervaring kun je iets leren. Je kunt zijn geest absorberen. Je kunt door zijn liefde overweldigd worden, door zijn tegenwoordigheid. Als je ontvankelijk bent, kun je compleet getransformeerd worden

En dat is de betekenis van het woord 'discipel.' Het komt van dezelfde wortel als 'discipline.' Een discipel is iemand die bereid te leren, die bereid is zichzelf te disciplineren in ontvankelijkheid, in alertheid, in bewustheid, in geduld.

Peter Heidegger, wees hier; laat de atmosfeer een beetje dieper bij je in binnendringen. Doe nog een paar groepen, meditaties. Zit hier, gewoon om de vreugde van het zitten. Vragen kun je later stellen. Op dit moment zullen je vragen absurd zijn.

Leer deze karavaan van zoekers goed kennen, drink hun spirit in, smelt er mee samen, en misschien zul je in staat zijn om een authentieke vraag te vinden die je helpt op je zoektocht naar jezelf. Maar deze vraag is te vroeg.

Er zijn nog een paar vreemde vragen, maar daarvoor zul je tot morgen moeten wachten.

Op dit moment is het tijd voor een beetje plezier.

Paddy en Maureen gaan samen vissen in een boot. "Heb je er iets op tegen als ik vanaf de rechterkant van de boot vis?" vraagt Maureen. Paddy gaat akkoord en begint vanaf de linkerkant te vissen. Hij vangt de hele dag niets, maar Maureen haalt de een na de andere vis binnen. De week erop gaan ze weer vissen, en deze keer vraagt Maureen om van de linkerkant te mogen vissen. Paddy vist vanaf de rechterkant en vangt niets, maar opnieuw vult Maureen bijna de boot met de vis die zij van de linkerkant vangt. Aan het einde van de dag staat Paddy werkelijk perplex. "Maureen," vraagt hij, "Hoe weet jij aan welke kant van de boot de vis zal zijn?" "Nou," antwoordt Maureen, "Als ik 's morgens wakker word kijk ik naar je piemel. Als het aan de linkerkant hangt, dan vis ik aan de linkerkant van de boot. En als het aan de rechterkant hangt, dan vis ik aan de rechterkant van de boot." "Dat is verbazingwekkend," zegt Paddy, "En wat als mijn piemel recht in het midden is?" "Nou Paddy," zegt Maureen schalks, "Op zo'n dag, wie denkt er dan aan vissen?"

Oke, Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.